

Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κίμμεν ἀρχήν.

ΔΙΑΡΚΕΣ

Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΕΡΒΕΡΗΣ

εἶνε ὁ μόνος συντάκτης τοῦ ΠΑΡΗΛΑΘΡΩΠΟΥ καὶ σ' αὐτὸν πρέπει νὰ στέλνωνται οὔλα τὰ γράμματα τῶν ἐπιστολῶν.

Γιὰ τὸ παρὸν ὁ ΠΑΡΗΛΑΘΡΩΠΟΣ βγαίνει τρεῖς φορὰς τὴν ἐβδομάς καὶ τυπώνεται σὲ 7—8 γελιᾶδες φύλλα γιὰ κάθε φύλλο. Ἡ συνδρομὴ του εἶνε γιὰ τὴν Ἑλλάδα δραχ. 10 τὸ χρόνο, καὶ γιὰ τὰ ὄξω τῆς Ἑλλάδος 12. Κάνινας δὲν εἶνε δεχτὸς γιὰ συνδρομητῆς, ἐν δὲν στείλῃ πρῶτα τὸν παρῶ. Ὅσα ἀποστέλλονται σὲ γυναῖκες, ὅσα εἶνε ἀτομικὰ καθὼς καὶ διατριβαῖς δὲν εἶνε δεχτὰς. Γιὰ κάθε γνωστοποιεῖται πληρώνεται ἡ ἀράδα πενήντα λεπτά, τὴν κάθε φορᾶ.

Αὔριο Πέφτη

Θὰ ξαναβγῆ ὁ «Παληάνθρωπος», καὶ νὰ τὸ ξέρετε.

Ὅταν σᾶς τὰ λέω

γῶ, πρέπει νὰ μὲ πιστεύετε, καὶ νὰ μὴ νομίζετε ὅτι σᾶς ψευ-
τίζω.

Σᾶς λέω λοιπὸν, καὶ σᾶς ξαναλέω καὶ σᾶς ἐπανκλέω, καὶ τὸ μεταλέω, καὶ χίλιες φορὰς σᾶς ἐπανκαλαθαίνω, ὅτι οἱ κύρ κύριοι χρυσογάδαροι θὰ κατέβουν μὲ τὸ σωστὰ τους στῆς Δημαρχικαῖς ἐκλογαῖς μὲ λίραις στὸ κεμερί.

Αὐτοὶ δὲ εἶνε, ὅπως σᾶς ἔγραψα, ὁ Μελλάς καὶ ὁ Τσιγγρός, ἡ καλλίτερα ἕνας ἀπὸ τοὺς δυό.

Ὁ Τσιγγρός μάλιστα ἂν βγῆ, ἔχει σκοπὸ νὰ σᾶς πουλήσῃ γιὰ ἕνα αἰῶνα εἰς τὸν βωμὸ τοῦ Μαυρονᾶ.

Ἐχει δηλαδὴ σκοπὸ βουλή καὶ ἀπόφασι νὰ κἀνῃ ἕνα δάνειο γιὰ τὸ δῆμο ἀπὸ — τί νομίζετε; Ἀπὸ. — Ντρέπημα: νὰ σᾶς τὸ πῶ, ἀπὸ ἑκατὸ μυλιονάρια, σᾶς λέει ὁ ἄλλος, δάνειο δημοτικὸ γιὰ νὰ κἀνῃ τὴν Ἀθήνα σὲ λίγο κειρὸ ἄλλτρο καὶ Παρίσι τῆς Φραντζας. Ἐχει σχέδια ἐπὶ σχεδίου. Νὰ σᾶς φτειάσῃ τὸ θέατρο, νὰ πλακοστρώσῃ τοὺς δρόμους, νὰ φέρῃ τὰ νερὰ τῆς Κωπκίδας στὴ πολιτεία, καθὼς γνωμοδότησαν μιὰ φορὰ κᾶτι κουτοφροντζέζοι μηχανικοὶ, νὰ κἀνῃ δᾶσος καὶ τὴ κορυφὴ τοῦ Ἁϊ Γιώργη, νὰ χαλάσῃ ὅλα τὰ χαλάμντρα καὶ ἀνοίξῃ δρόμους, νὰ φτειάσῃ νέαις ἐκκλησιαῖς καὶ δὲν ξέρω πόσα ἄλλα ποὺ σκεῖνουν νερὸ καὶ σούφρα.

Ἄλλὰ οὔλα αὐτὰ τὰ σχέδια εἶνε μηδενικὸ μπροστὰ μὲ ἕνα ἄλλο, τὸ ὅποιο τὸ ἔχει κρυφὸ καὶ θὰ τὸ κἀνῃ ἐξ ἴδιου του γιὰ νὰ μᾶς θαμπώσῃ τὰ μάτια.

Ἐχει σκοπὸ νὰ φέρῃ τὸ Περαιὰ στὴν Ἀθήνα ἀνοίγοντας τὸν Ἰλισσοῦ καὶ κἀμνοντας λιμνὴ ὅλα τὰ χωράφια ὅπου ἤ-
τανε τὰ παλιὰ μπάνια τοῦ Δαμασκينوῦ.

Ἄσιντε σᾶς πάλι ποιὸς θὰ σᾶς τὴ πιᾶσῃ τὴ χαρὰ σας. Φαντασθῆτε νὰ βλέπετε κοντὰ στῆς κολῶνες ἀραγμένους τὸν Γιώργιο καὶ τὴν Ὀλγζ.

Ἐμπρὸς, μπκίνομε σ' ἕνα μπικαντὲ νὰ πᾶμε στὸ Περαιὰ ἢ νοικιάζομε μιὰ βάρκα νὰ ψαρεύομε στὰ χωράφια;

Ὡ νὰ πᾶρῃ ἡ ὀργή, κόντεψα νὰ νομίσω πῶς ὅλα αὐτὰ εἶνε ἀπὸ τὸρκα φτειασμένα.

Αὐτοὶ οἱ χρυσογάδαροι θὰ μᾶς πῆραν, φκίνεται, γιὰ μωρὰ παιδιὰ ποὺ τὰ γελοῦν μὲ ζαχαρωτὰ.

Μαῦρο, καὶ μᾶς ἔφαγαν τὰ σουλιά.

Ἄρπαξτε νὰ φᾶς

καὶ κλέψῃ νᾶχης. Ἄλλὰ ὅλα αὐτὰ πρέπει νὰ γίνωνται μὲ τρόπο, ὄχι ἀλλὰ Βελέντζα,

Ὁ λόγος εἶνε γιὰ τοὺς ἀρπάχτορας τοῦ δημοτικοῦ φόρου. Ἀκούσετε. Σὲ κάθε χιλιάδα λεμόνια ἢ πορτοκαλία ποὺ φέρουν ἀπὸ τὸν Περαιὰ, εἶνε βλαμμένος φόρος δημοτικὸς γιὰ κάθε χιλιάδα 40 λεπτὰ τῆ χιλιάδα. Λοιπὸν, κατὰ μέσο ὄρο κάθε κᾶρρο πέρνει μέσκα τρεῖς τέσσαρες χιλιάδες κομμᾶτια. Περαιὰ τὸ κᾶρρο ἀπὸ τὸν σταθμὸ καὶ οἱ ἀρπάχτορες τὸ σταμκτοῦν. Ὁ λεμονοπορτοκαλᾶς βγᾶζει νὰ πληρώτῃ ὅσο κἀνῃ ὁ φόρος.

Ὅχι, τοῦ λένε, τί εἶνε αἰτῆ; Θὰ πληρώσης πέντε ἢ δέκα δραχμαῖς. Ὅσα δηλαδὴ τοὺς βκστᾶ ἢ ψυχῆ τους. Φονάζει ὁ φουκαρᾶς ὁ μκνᾶθης ὅτι τὸν γδύνουν. — Αἰ τοῦ ἀπαντοῦν, χύσε τὰ λεμονοπορτοκαλᾶ σου κάτω καὶ μέτρα τα ἕνα ἕνα. — Δηλαδὴ νὰ τοῦ τὰ σκπίσουν. Ἄν δὲ κᾶμμιά φορὰ βγῆ καὶ ὁ ἐλεγκῆς νὰ ἐπικυρώσῃ, ὅτι σωστὰ γυρεύουν οἱ ἀρπάχτορας τοὺς μπίγει μπροστὰ, ὅτι λίγα πῆραν ὅτα κι' ἂν τοὺς πῆραν, ὥστε κατῶς πλν θὰ κατκνήσσουν νὰ πουλάνε οἱ μκνᾶθιδες ὀλόκληρα τὰ κᾶρρα τους, γιὰ νὰ πλερώσουν τὸ φόρο.

Ἐγὼ μιὰ συμβουλή ἔχω νὰ δώσω στοὺς λεμονοπορτοκαλᾶδες, νὰ γεμίσουν κᾶμμιά μέρα τὰ κᾶρρα των σᾶπια λεμόνια καὶ νὰ πᾶν νὰ τοὺς τὰ φορολογήσουν, καὶ ἄμα κατὰ τὴν συνῆθειά τους οἱ ἀρπάχτορες τοὺς γυρέψουν τὴ μᾶνα καὶ τὸ πατέρα τους γιὰ φόρο, νὰ τοὺς ἀρχίσουν μὲ τὰ σᾶπια, ποὺ νὰ τοὺς κᾶνουν νὰ πᾶρῃ ὁ δικὸλος ἐκείνων ἐκεῖ, τὴ μᾶνα καὶ τὸν πατέρα. Ἄλλοιῶς δὲν θὰ βροῦν τὸ δικαῖό τους.

Βρέ καρδουνοπόλη Γιάννη Μυρσιάδη,

της Σύρας, γιατί όταν πούλας τὰ κάδουνα γελᾷς τὸ κόσμο και τοὺς τρῶς στὸ καντήρι, ὥστε νὰ τοὺς βάζῃς παρκαπάνω ὄχι λίγα ὄχι πολλὰ ἀλλὰ 5 δρ. Κύτταζε, κακόμοιρε, νὰ ζυγί- ζῃς καλὰ νὰ μὴ σὲ χῶσουν οἱ ἀγορασταὶ κάμμιὰ ὥρα μέσα στὸ τσουβέλι και σὲ φουντάρουν στὸ γυαλὸ νὰ πᾶς νὰ βγάλῃς μίδεα και στρίδια.

Ὅριστε και μιὰ νέα μύδα

παιδαίστικη. Προσκέλεσαν τὸν Παπαμνηζάκο και τὸν Παπαντρέβο τοῦ ἁγίου Δημήτρι νὰ πᾶν νὰ μεταλάβουν ἕνα ἄσ- θενῆ, και οἱ κύριοι γυρέψαν νὰ τοὺς πᾶν καρρότα. Καλὰ και δὲν γυρέψαν και τ' ἀμάξια τὰ βασιλικὰ. Δὲν τοὺς πέρνατε μὲ κάμμιὰ μαναβέλα τοὺς τραγογένιδες.

Γιὰ νὰ σοῦ πῶ κύρ Μανούσε,

τὰ παιδιὰ δὲν σοῦ πᾶσαιαν οἱ γονεοὶ των νὰ τὰ ψωρᾷ, σὺ και ὁ ζουρλοπαζαγωγός σου στὸ ξύλο, ἀλλὰ νὰ τὰ μάθῃς γράμματτα. Ἀκούς; Ἄν δὲν ἀκούς θὰ μετανοήσης. Μπουρο- δάσκαλε και σὺ, ξεκουτιασμένε!

Νὰ τί θὰ πῆ

ἀναδιοργάνισις τῶν ταχυδρομείων. Νὰ σοῦ στείλουν γράμμα στῆς 4 Δεκεμβρίου και νὰ τὸ λάβῃς στῆς 19 Γεναρίου κι' ἄς πηγαίνῃς κάθε μέρα νὰ ρωτᾷς.

Μωρὲ Μανούλα σὺ, και ὁ ἀναδιοργανωτῆς σου, ποῦ τραβᾷ τῆς χιλιάδες, θέλετε ὄχι κρέμασμα ἀνάποδα, ἀλλὰ μουτζού- ρωμα. Ποῦ σμιζάτε και οἱ δυὸ κουτομακρίαις.

Δήμαρχε Χαλκίδας

μαστρο Γαζέπη, ἔμαθα ἕνα μανιφέστο σου και τὴ Κυριακὴ σὲ γω πατόκορρα.

Κύριε Διαφεντῆ

δὲν στέλνεις τὸ κάρρο τῆς ἀστρονμίας νὰ πᾶρ νὰ σηκώσῃ ἀπὸ τὸ θεατράκι τοῦ Βυθινού ἐκείνες τῆς βρώμας, — ὄχι ἐκείνες ποῦ παρκαστένουνε, αὐταὶς μπόρει νὰ μεταδώσουνε ἄλλου εἶ- δους ἀσθένειαις στὸ κόσμο — ἀλλὰ ἐκείνες τῆς ἀκαθαρσίας ποῦ εἶνε ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ παλκοσένικο, ὅπου δὲν μποροῦν οὔτε γουρούνια νὰ ζήσουν.

Σὺ τὸ λέω και νὰ τὸ θυμάσαι, ἄν δὲν καθαρίστῃ αὐτὸ τὸ μέρι, θὰ ζετρυπόσῃ ἡ πανούκλα ἀπὸ καὶ σὲ λιγαὶς μέρας.

5 ΥΠΟΦΥΛΛΙΣ

Ἡ ΝΙΟΠΑΝΔΡΗ

Ἡ πρώτη βδομάδα τοῦ γάμου.

Ἄμα ὁ Κώστας ρίχτηκε, ὡς εἶπαμε, τοῦ Μπούρμπουλα με στὸν στόλο, ὁ Μιμίκος παρενέβη και τούπικε τὸ χέρι λέγοντας:

— Στάσου, ἀδερφέ, ἄς κάνουμε μιὰ μικρὴ ἀναχωρῆ πολέ-

Ἡ ἐξόφλησις τοῦ συνάλλαγμα.

Πρόσεξε καλὰ ὁμῶς μὴ τύχει και ὅταν πᾶς και τὰ βρῆς ὄλα γυαλιὰ κερφιά, και νομίσῃς ὅτι σὲ γέλασα, γιατί ἄν βρῆς κα- θαρσίτη; θὰ πῆ, ὅτι ὁ κατέρχρος Βυθινός θὰ προλάβῃ και καθαρίσῃ ἀλλὰ Γουδι.

Κύριοι λιμενικοὶ

ἐπιτροποὶ τοῦ Περαία, αὐτοὶ οἱ μηχανικοὶ ποῦ δουλεύουν στὴ φαγάνα, — ποῦ νὰ φᾶν τὰ σκυλιὰ τὰ κεφάλια τους, — κον- τεύουν νὰ τὴν καταστρέψουν και νὰ πάρουν και τοὺς ἄλλους ποῦ δουλεύουν μέσα, στὸ λαιμὸ τους. Γιὰ ζετᾶσετε; νὰ μὴ πᾶν ἀμύγτε τόσα χρήματτα ποῦ ζοδευτήκανε γιὰ τὴ φαγάνα. Ἄν θέλετε πληροφορίας εἶμε ἔτοιμοι. Μὰ παντοῦ ἐλευσινότης ἐ- λευσινότητων!

Λέει ἡ προτομία

Ὁ κατῆς σοῦ πῆρε τὴ μάσκα, σὺ ποῦ θὰ πᾶς νὰ κριθῆς; Ὁ Τρικούπης λοιπὸν ὁ ἴδιος μᾶς βγάζει τὰ μάτια, σὲ ποῖον λοιπὸν ν' ἀναφερθούμε;

Ἀκούσατε ὅθεν μιὰ ἀζετισοπιη πράξι τοῦ κύρ προθυπουρ- γοῦ μας και κερκρόστε τον.

Ἡ σύμβασι λέει, ὅτι ὁ ἵπποσιδηρόδρομος δὲν μπορεῖ νὰ περάσῃ ἀπὸ δρόμο ὁ ὅποιος δὲν ἔχει φάρδος ὀχτῶ μέτρα. Ὁ δὲ δρόμος ποῦ πᾶει στὸ σιδηρόδρομο, ἀπὸ τὸ Μοναστήρι και κάτω δὲν ἔχει τόσο φάρδος, και ὁμῶς θέλει και καλὰ νὰ περάσῃ ἀπὸ καὶ ὁ ἵπποσιδηρόδρομος.

Τοῦ ρωμηνοῦ τὸ κερκλι ὅσο ζερό κι' ἄν ἦναι, πάντοτε; κατεβάζει ὑψηλαὶς ἰδέαις.

Ἡ μεγάλῃ λοιπὸν κούτρα τοῦ Τρικούπη, ποῦ ἐφευρῆκε βωδολογίας, φορολογίας και χιλιαὶς ἄλλαις δυὸ μπερμπκ- ταρίαις, ἐφευρῆκε, και πᾶς τὸν στενὸ αὐτὸ δρόμο νὰ τὸν κἀνῃ φαρδῆ. Θα πῆτε και τί ἦτανε ἐλαστικὸ νὰ τὸν τευτώσῃ, ἢ κρέμνισε τὰ σπιτία; Πωπῶ, Θεοὺς φυλλάζει, και τοιμοῦσε ποτὲ νὰ κἀνῃ ἕνα τέτοιο τόλμημα, ποῦ σ' αὐτὸ τὸν δρόμο ἔχει ὁ Πετσάλης κάμμιὰ δεκαριά σπιτία στὴν ἀρχά, ὄλα γιὰ κρέμνισμα;

Ἄμ τί ἔκα.ε; Ἐκανε τὸν κακὸ του τὸν καιρὸ, Νὰ ἐπιασε και στένεψε τὰ πεζοδρόμια τῶν ἀνθρώπων, γιὰ νὰ φαρδῆνῃ τὸν δρόμο. Ἐκανε ἀκόμη και ἄλλη κακοῦθεια, γιατί τὰ πεζοδρόμια τοῦ Πετσάλη τ' ἄφησε φαρδιά, ἀπὸ δὲ τὰ σπιτία του και κάτω, ἔμπασε διὰ μιᾶς τόσο μέσα τὰ ἄλλα πεζο- δρόμια, ποῦ δὲν μπορεῖ νὰ περάσῃ οὔτε ἕνας ἀνθρωπος.

μου, διότι ἀπὸ ἴδω ὁ κύριος ἔχει κᾶτι ὄρος νὰ προτείνῃ συμβιβαστικούς.

— Τίποτα, ἀπάντησε, ὁ Κώστας, ἀροῦ ἐρώραρα τὸ στόκο μου, δὲν ξαναμπᾶνει στὴ θήκη του, ἄν δὲν βαρῆ μὲ αἷμα.

Ὁ αἷμα, αἷμα ἐπια και εἶδα ν' ἀνατίλη, ἢ θεῖα τιμιότης μας μὲ ἐρυθαῖ τὰ χεῖλη. Καὶ αἷμα, αἷμα πανταχοῦ και πάλιν ρέον αἷμα, και αἷμα Μπούρμπουλα νὰ ἴδῃ τὸ ἔσχατό μου βλέμμα.

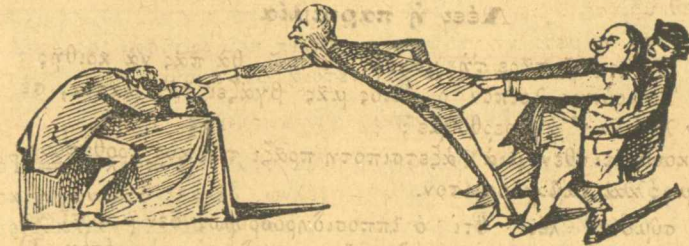
Ὁ Περαματοῦλά μου ὠρᾶ, ψυχορογᾶς κι' ἐκπνέεις, ὁ τίγρης τοῦτος Μπούρμπουλας, σ' ἀτίμα μὴ κλέεις.

Πῶς ρίχτηκε ὁ Κώστας τοῦ Μπούρμπουλα.

Μὲ τὸ στένεμα δὲ αὐτὸ τῶν πεζοδρομίων ἀκούσατε τί ἔχει νὰ γίνῃ.

Φαντασθῆτε νὰ περᾶξ ὁ ἵπποσιδηρόδρομος, ν' ἀνεβαίνουν τὰ λεωφορεῖα, νὰ ἀνεβοκατεβκίνουν ἢ καρρότασις, νὰ περ- νοῦν γαϊδούρια φορτωμένα, νὰ περνοῦν κάρρα και ἀμάξια και ν' ἀνεβοκατεβκίνη ὁ λαὸς γιὰ τὸν σιδηρόδρομο, ποῦ θὰ πᾶνε αὐτοὶ οἱ διαβάταις νὰ σταθοῦν, ἀροῦ δὲν τοὺς χωροῦν τὰ πεζοδρόμια; Ποῦ θὰ πᾶν; Ἀπλοῦστατο. Τὸ βρῆκε κι' αὐτὸ τὸ ζερό τοῦ Τρικούπη: Νὰ μπαίρουν. εἶπε, μέσα στὰ μαγαζιά. Λοιπὸν κύριοι καταστηματαρχίδες ὅσοι εἶστε σ' αὐτὸ τὸ δρόμο, ἐμπρός, εὐκαίρесеτε τὰ μαγαζιά σας και κᾶ- νετέ τα ἀποθήκε; νὰ στιβάξετε ἀνθρώπους.

Ὁ Δεληγιάννης θέλει νὰ πνίξῃ τὸν πρόεδρο γιατί κοιμάται ὅταν αὐτὸς μιλά.

Ὅρα μὲς τὴν ἀναμάρφωσι σου, Τρικούπη. Δὲν ντραπήκες γιὰ ἕνα Πετσάλη νὰ καταστρέψῃς τόσους νοικοκυρούς και καταστηματαρχας; Ἐσίνα δὲν πρέπει νὰ σὲ πνίξῃ κᾶνεὶς, ἀλλὰ πρέπει νὰ πιάσωμε ὄλο τὸ Κεφαλάρι και νὰ στ' ἀδιά- σωμε ὄλο μ' ὄλα του τὰ βαγτηρίδια μὲς τὴ κοιλιὰ σου νὰ σὲ φᾶν ζωντανὸ νὰ πᾶς στὸ διάβολο, διόντρου κουλεῦκι.

Μυστικὸ. Θὰ τὸν ἀθώωσουν πάλι τὸν Βελέρτζα

Σῆνω τὴ νυφικᾶτικη στολή σου τόρα ντύσου, σῆνω και τὰ μαχαιρία των βγάνουν οἱ ἀδερφοὶ σου. Μ' αὐτὰ θὰ τρέξουν πανταχοῦ, Μπούρμπουλα ὅπου πνέει, νὰ πνίξουν εἰς τὰ σπλάγχνα του τὴ φλόγα ποῦ τοὺς καιεῖ. Δὲν θὰ νὰ παῦσω σφάζοντας, αὐτὴ ἔδω τὴ χεῖρα, πρὶν ἴδω τὴ μαχαιρά μου κόκκινη σὰν πορφόρα.

Λέγοντας αὐτοὺς τοὺς στίχους ὁ Κώστας κουνούσε τὸ στόκο του σὰν μπόγιαις και φώναζε στὸν ἀδερφό του:

— Βάρδα, ἀπὸ μπροστά ἀπ' αὐτὸν τὸν ἄτιμο, γιατί τρύ- πησα και σένα.

Ὁ Μπούρμπουλας στὸν κίνδυνο ἀπάνω αὐτὸν, χάθηκε ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὸν Μιμικό και τοῦ κόλλησε σὰ βδέλλα.

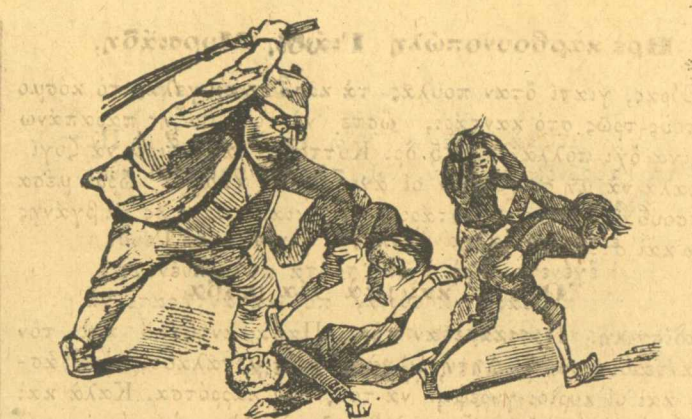
Δὲν μποροῦσε νὰ βγῆνῃ τσιμουδιά. Ἐτουρτούριζε και μὲ μισοφαγωμένα λόγια εἶπε:

— Χερῆστέ μου τὴ ζωὴ, και τὴν πέρνω.

— Τί λὲς, ἀδερφέ, εἶπε ὁ Κώστας, νὰ τοῦ τὴ χερῆσωμε;

— Αἶ, ἀπάντησε ὁ Μιμίκος, ἄς τοῦ τὴ χερῆσωμε τοῦ φου- κροῦ, και μὲν μᾶς ἀτίμησε, ἀλλὰ ἀροῦ ἔρχεται μονόχορ του νὰ διορθώσῃ τὸ σφάλμα του και νὰ πᾶρῃ τὴν ἀδελφῆ μας, ποῦ δὲν εἶνε ἄξιος, ἄς τὸν ἀρῆσωμαι, γιὰ νὰ μὴ πάρωμε ἕνα ξεψυχισμένο ἀνθρωπο στὸ λαιμὸ μας.

— Πολὺ καλὰ, ἐπανέλαβε ὁ Κώστας, τοῦ χαρίζω τὴ ζωὴ γιὰ τὸ χατήρι σου. Ἐμπρός. Ἐλα δὴ, κύρ Μπούρμπουλα, μο- λονότις δὲν ἀξίζει νὰ σ' ὀνομάζῃ κᾶνεὶς και κύριο, ἀλλ' ἄς ἡ-

**Δάσκαλος τῆς νέας μύδας
Φαίνεναὶ πλέον ὅτι**

αὐτὸ τὸ Ἀρσάκειο κατάντησε γαϊδουροστάσιο, ὅπου ξηλοφορ- τόνονται τὰ κορίττα χειρότερα ἀπὸ τὰ γαδούρια.

Ἔστερα ἀπὸ τὸ βρωμιάτικο στόμα τοῦ Δήμιτσα, ἀπὸ τὸ ὅποιο βγαίνει κάθε εἶδους βρυσιά και συχαμερὸς λόγος, ἔχουμε και τὸ ἄλλο τὸ κενέφι, τὸν δάσκαλο τοῦ μουζικῆς, ὁ ὅποιος σὰν γαϊδουρολάτης μπαταρίζει και δαίρει τὰ κορίττα μὲ τὸν πιὸ χαμάλικο τρόπο, γιὰ νὰ τὰ μάθῃ τὴ θὰ πῆ ἀνατροπὴ εὐγενικῆ. Σὺ δὲ κυρὰ Διευθύντρια, γιατί ἐπιτρέπεις νὰ φέ- ρωνται ἔτσι οἱ κυρμέντοι δασκάλοι;

Σέρεις βρε κύρ δάσκαλε τί μοῦ εἶπαν μερικοὶ νοικοκυροὶ νὰ σοῦ πῶ; Πῶς ἄν δὲ κοντήνης τὸ χέρι σου, θὰ σὲ τσακώσουν στὸ δρόμο και θὰ σοῦ κᾶνουν τὰ πλευρά σου μαλακὰ σὰν τὴ κοιλιὰ σου.

Ἄει στὸ διάβολο και σὺ κοπρίτη, και κρῖμα ποῦ διδάσκεις και τὸ εὐγενέστερο μάθημα τῆς μουζικῆς.

Ποιὸς τάχα γὰρ αὐτὸς ποῦφαγε ὁ Τρικούπη

ναί. ἀφοῦ θὰ καταδεχτοῦμε νὰ σὲ κάνωμε γαμπρὸ, ἄς σὲ κά- νουμε και κύριο. Λοιπὸν κύρ Μπούρμπουλα, χάρι στὴν ἀτιμία ποῦ μᾶς ἔκανες, και γιατί σοῦ χαρίζομε τὴ ζωὴ, κάνε ἐξό- φλησι τοῦ συνάλλαγμα, ποῦ σοῦ χρωστούμε.

— Βρε ἀδερφια, εἶνε δικαιοσύνη νὰ χάσω δυὸ χιλιάδες χωρὶς νὰ κάνω τίποτα;

— Βρε γάδαρε, ἔχεις και μούτρα και μιλάς, ἀφοῦ σοῦ χαρίζομε και τὴν ἔχεις χάρισμα τὴ ζωὴ, μόνο συλλογᾶσε και λεπτά; Ἡ τιμὴ, τιμὴ δὲν ἔχει και χαράστον ποῦ τὴν ἔχει. Μωρὲ διαφθορέα, ἢ τιμὴ ἐνοῦς κοριτσοῦ και μιᾶς οἰκογένειας ξετιμάται ποτὲς μὲ δυὸ ψφοχιλιάδες δραχμαὶς; Φαδλεπί- φαδλε;

— Καὶ — και — και...

— Καικέξῃ σου και ζερός σου, μαγκούφη. Ἐπόγγραψε τὸ ἐ- ξοφλητικὸ. Ἀμέσως.

Ὁ Μπούρμπουλας τρέμοντας πάντοτε κᾶθισε και ἐγραψε τὴν ἐξόφλησι τοῦ συνάλλαγμα ποῦ εἶχε στὰ χεῖρα του, γιατί δὲν ἦτανε τόσο κουτοὶ νὰ τὸν ἀρῆσουν νὰ βγῆ ὄζω νὰ πᾶρῃ νὰ φέρῃ τὸ συνάλλαγμα και τὴν ἀπόρασι.

Ὅταν οἱ πασττικοὶ μᾶς πῆραν τὸ χαρτί στὸ χέρι ἄρχι- σαν ἀμέσως ἄλλαις διαπραγματεῦσεις, και τοῦ λέει ὁ Κώ- στας πρῶτος.

— Τόρα ἐξοφλήσαμε τὸ ζήτημα τῆς ζωῆς σου και σοῦ τὴ χαρίζομε, ἀρχίζει δὲ τόρα τὸ ζήτημα τῆς τιμῆς. Ἡ ἀδερφέ

Γουδί.

Πρὸς τὸν Διευθυντὴ τῆς ἀστρενομείας.

Παρακαλῶ νὰ ἐπιθεωρηθῇ ἡ ἐπιστάχτενα ἢ Πλατομύτα. Καταλαβαίνεις τώρα σὺ. Αἶ, πῶς σοῦ φαίνεται αὐτὸ πάλι τὸ μανιφέστο ;

Καὶ εἶπε ὁ «Παληάνθρωπος», γενέστω τὸ Γουδί τεμπελχανιὸν, καὶ ἐγένετο. Βρὲ τ' εἶν' τοῦτα ποῦ μαθένομε ;

Αἶ, ντροπὴ σας, γαδούρια, ποῦ καταντήσατε νὰ μεταβάλετε καὶ τὰ νοσοκομεία σέ . . .

Καὶ ἔπειτα μοῦ λέν, γράφεις ἄχρεια. Ἄμ. πῶς θέλετε νὰ σας τὰ περιδιαγράψω ;

Κύριε Διαφεντή,

πάλι μὲ σένα τάβαλα, δὲν μοῦ λές, σὲ παρακαλῶ, κάτω στὰ καταστήματα ὑπάρχει ἰατρικὴ ἐπιθεώρησις ; Ὁ κόσμος γέμισε, ὅπως μοῦ γράφουν ἀπὸ ἀσθενείας.

Τοῦτ' ἔστι, ἤγουν, διλαδὴς μὲ ἓνα λόγο, ἥτις γιὰ θάνατο εἶνε ἐκεῖος ποῦ πᾶ σ' ἄσχημο σπῆτι.

Φτοῦ σας γαιδάροι, ποῦ πέρνετε τόσο κόσμο στὸ λαιμὸ σας.

Διάβασε, μωρὲ ἄνθρωπε, τὸ βασιλικὸ διάταγμα τῆς βασιλισσας Ἀμαλίας, στὸ ἰατρικὸ περιοδικὸ Ἀσκληπιεύς, νὰ δῆς τί λέει γιὰ τὰ μπορτέλα. Κοτζάμ βασίλισσα τὸ ὑπόγραψε καὶ σεῖς δὲν τὸ λαβένετε ὑπ' ὄψι ; Πάλι στὰ τούρκικα θὰ ξεπέσω.

Λοιπὸν :

Σῆκτῆρ μπανά, ἀνανὰ σηκερῆμ ὄ.

Δὲν ξέρω κι' ἂν τὰ λέω καλὰ, ἀλλὰ ἔτσι τάμαθα.

Κάτω οἱ γιατροί.

Γιὰ τὸ ζήτημα τῶν γιατρῶν ἄρχισα νὰ γίνωμε Κουμουτουριστῆς. Νὰ φορήσω στὴ ψάθα, γιατροὶ δὲν πέρνω. Καὶ εἶπε ὁ Κουμουντούρης : Ὅλοι οἱ γιατροὶ τῆς Ἀθήνας εἶνε τσαρλατάνοι, καὶ γιὰ δ' αὐτοὺς λέω κ' ἐγὼ πῶς εἶνε τσαρλατάνοι ντόκτορες.

Αὐτὸς ἔφα.

Νὰ δᾶ

ἔχομε καὶ βραισιές, ἓνας μοῦ γράφει, ὅτι ἔφαγα δραμαῖς ἀπὸ τὸν ἄγριον Φερσάλων καὶ σῶπασα τὰ μασκαραλίκια του, καὶ ἓνας ἄλλος ἀπὸ τὸ Δίγιο ὅτι τοῦφαγα δέκα δραμαῖς καὶ δὲν τοῦστειλα φύλλα νὰ πουλᾷ ἐκεῖς, καὶ τὸ νόστιμο εἶνε ὅτι φοβερίζει, ὅτι θὰ κἀνῃ ἀγωγή ὄχι στὴ μουτσουνᾶρα μου, ἀλλὰ σὲ ἓνα φίλο μου. Λοιπὸν κύριε ἐπιστάτη Διγίου πλέρωσε δραχ. 10 νέας πρὸς τὸν μασκαρά ποῦ ξέρεις εἰς βᾶρος τοῦ λογαριαμοῦ μας καὶ πάρε ἀπόδειξι.

μας, ὡς καθὼς ξέρεις, ἀδερφε Μιμίκο, εἶνε πολλὴ νέκ, ἀπέναντις στὸ γέρο Μπούρμπουλα . . .

— Ἐγὼ, διάκοψε, ὁ Μπούρμπουλας, ἐγὼ ἤμαι γέρος, ἐνῶ ἀκόμα δὲν εἶμαι σὲ θέσι νὰ διοικήσω τὸν ἑαυτὸ μου καὶ μοῦ λέτε γιὰ παντρειαῖς ;

— Ἐσὺ βλέπω, ἐπανάλαβε ὁ Κώστας, εἶσαι ὄχι μόνον αἰσχρὸς ἄνθρωπος ἀλλὰ καὶ ψεύτης, φέρε, Μιμίκο πετρέλαιον νὰ τ' ἀλείψωμε τὰ μούτρα καὶ τοῦ βάνωμε φωτιά σὰν ποντικὸ.

— Μὰ ἐσεῖς, βρὲ ἀδερφοί, ἀφοῦ πρόκειται νὰ μὲ κάνετε γαμπρὸ, ζητᾶτε καὶ νὰ μὲ μασκαρεψετε, νὰ μὲ κάνετε ὄβρατο, νὰ μοῦ κάψετε τὰ γένεια, μουστάκια καὶ φρύδια, αἶ καὶ ἔπειτα πῶς θὰ μὲ πάρῃ σπανὸ ἄνθρωπο ἢ Περμαθούλα δὲν σώνει ποῦ μὲ λέτε καὶ γέρο ;

— Καλὰ, πολὺ καλὰ, σοῦ χαρίζομε καὶ τὰ γένεια. Μιμίκο φώναξε τῆς Περμαθούλας νὰ βγῆ.

Ὁ Μιμίκος στ' ἀλήθεια πῆγε καὶ φώναξε τῆς Περμαθούλας, ἢ ὅποια δὲν ἤθελε νὰ βγῆ, διότι ἀπὸ τὰ γέλοια δὲν κρατιώντανε. Τέλος πάντων μὲ τὰ χίλια στανιὰ βγῆκε, κατὰ χόκκινη καὶ μὲ τὸ μαντύλι στὸ στόμα.

Ἐκεῖνος δὲ ποῦ γράφει γιὰ τὸν ἄγριον Φερσάλων παρακαλᾶτε ἀντῆναι παλλικᾶρι νὰ βάνῃ καὶ τὴν ὑπογραφήα του ἀπὸ κάτω ;

Ἄναντροι, νομίζετε ὅτι ὁ δημοσιογράφος εἶνε τσακνοτσούκαλό σας ;

Βρὲ μασκαράδες, καὶ ὅταν μὲ ἐνάξῃ ἐμένα καὶ μὲ φύλακῃ ποιὸς θὰ μὲ σώσῃ ; Σὺ ὁ ἄναντρος, ὁ ὅποιος δὲν ἔχεις τὴν τόλμη νὰ βάνῃς τὸ ὄνομά σου ἀπὸ κάτω.

Ἄει σηκτῆρ καὶ σὺ, ἄναντρε, καλπουζάνε. Μωρὲ, μῆδα σουῖρονται οἱ κύριοι νὰ ὑβρίζουν τὸν κόσμο στὴ καμποῦρά μου, σὰν τοὺς βλάκας ἐκείνους τοὺς Σαμιώταις, οἱ ὅποιοι, ἀφοῦ ὑβρίσαν, γιὰ χωρατὰ τάχα ἐντιμὸ συμπολίτη τους, ἐρχονται σήμερον νὰ γλύψουν τὰ σάλια ποῦ ἐφτυσαν στὴ γῆς.

Τέτοια γαδούρια εἶνε καὶ τέτοια φτεάνουν.

Πρὸς τοὺς ἀξιοτίμους

ἀνταποκριταῖς μου Σαμῶνης καὶ Κωνσταντινουπόλις. — Τόσα φύλλα ποῦ μοῦ λέτε νὰ σας στέλνω, δὲ σας στέλνω, γιὰτι εἶνε ντροπῆς μου. Βρίσκω ἄλλους. Καὶ ἂν θέλετε νὰ λαβένετε φύλλα, τὸν παρὰ ἐπὶ χεῖρας προπληρωτέον κάθε μῆνα ἂν θέλετε, ἂν δὲ θέλετε, σῆκεμε κι' ἀπάνω τούρλα.

Ζητοῦμεν

συγγνώμην παρ' ὅλων τῶν Σαμιῶν καὶ ἰδιαίτερως παρὰ τοῦ κ. Ἡρ. Θελασσινοῦ διὰ τὰ γραφέντα ἐν τῷ «Παληάνθρωπῳ» περὶ τοῦ Καραβοκηροῦ, καὶ ὑποσχόμεθα δὲ πᾶσαν εὐταξίαν ἐν τῇ συνοικίᾳ ἡμῶν μέχρις ἀποχωρισμοῦ τοῦ Μιλτιάδου.

Α. Μαρωλάκης καὶ τινες συμφοιτηταί του.

Σημ. «Παληάνθρωπου» Δηλαδή ἄμα ποῦ φύγῃ ὁ Μιλτιάδης θὰ κίνετε πάλι ἀτοξίας. Καλὰ, ἄς ᾖναι καὶ ἔτσι.

Τουμπεκὶ ἀτζέμικο

πρώτης ποιότητος πουλεῖται στήπλατῆα τοῦἀγίου Φίλιππα στοῦγωνακῶκαφε-νεῖφ ἢ «Ἐ λ π ἰ ὀ α» τῶν ἀδερφῶν Μουατάκα, καὶ τῆς μὲν πρώτης ποιότητος πρὸς δραχ. νέας 8,50 σὲ φύλλα, τὴν ἄκᾶ, τῆς δὲ δευτέρας ποιότητος πρὸς δραχ. νέας 7,50 καὶ κομμένο πρὸς δραχ. νέας 7.

Ὅσοι καφετζίδες πᾶτε καὶ πάρετε, καὶ βρεθῆ τεγελασμένοι, ἢ ντροπῆ στὰ μούτρα ποῦ μὲ γέλασε. Ἄλλὰ εἶνε ἀρκαντάσης ἄνθρωπος καὶ δὲν θὰ σας γελᾶσῃ.

Εἰς τῶν ἀδελφῶν Ἀληφαντῆ

τὸ παντοπωλεῖο βρισκεται, πρῶτο, καλὸ κραοὶ ρετινιζῆτο, δεῦτερο, κατὶ θηρία νήτικα, τρίτο σκουμπριά σὰν νήτικα καὶ σαρκάλικς σὰν σκουμπριά. Προερέθειτε, γεψατε, καὶ ἂν δὲν σας ἀρέσουν μῆζα νὰ πέρετε.

— Κάτσε δὴ στὴ καρτέλα, τῆς εἶπε ὁ Κώστας καμώνοντας τὸν ἄγριο, κοντὰ στὸν ἄντρα τοῦ συζύγου σου νὰ δοῦμε περὶ διὰ τίνους πρόκειται, θὰ τὸν πάρῃς θὰ σὲ πάρῃ καὶ μαζὺ θὰ ζήσετε, ἢ θὰ σας πάρῃ καὶ τοὺς δυὸ ὁ διάολος τὸν πατέρα ποῦ σας γέννησε ; Λέγε. Τὸν θέλεις ;

— Ἐγὼ, ἀπάντησε ντροπκλᾶ ἢ Περμαθούλα, ἐγὼ ἂν τὸν θέλω ; Ἀφοῦ μοῦ τὸν δίνετε μπορῶ ν' ἀντισταθῶ, καὶ ἀφοῦ μὲ θέλει . . .

— Ἐγὼ σὲ θέλω, διάκοψε ὁ Μπούρμπουλας, ἐγὼ, κορίτσι μου, ποτές μου δὲν σοῦπα τίποτα.

— Οὔτε σοῦπα, οὔτε πιλάφι ἔχει ἐδῶ, διάκοψε ὁ Κώστας, τὴν πέρνεῖς ἢ δὲν τὴν πέρνεῖς ;

— Τὴν πέρνω, ἂν μὲ πέρνῃ, ἀλλὰ δὲν τὴν πέρνω, . . . δηλ. τὴν πέρνω.

Σ' αὐτῇ ἀπάνω τῇ κουβέντᾳ, ἀνοιξε ἓνας καινούργιος καυγᾶς ἀναμεταξὺ τῆς Περμαθούλας καὶ τοῦ Μπούρμπουλα ποῦ εἶνε νὰ γελᾶτε ἄμα σας τὸν περιδιαγράψω μεθᾶριο.